

- 572 -

lu Waše krunw, kotreč mloko, butru a twaročk kóždy
džen dawaja!" Na to, rjekny bur, "dam Wam moju krun-
wu za Wšaš konja." Jan bě z tym spokojom; bur skoči
na konja a jěchaše spěšnje přec.

Jan čerěše swoju krunw dale a mysleše na njenje-
nje. "Mam jenó krus khlěba, a na tym drje mi polra-
shować njebudže, tak móžo butru a twaročk k tomu
jěć; mam lačnosć, tak podojm moju krunw a pijm mlo-
ko. W utroba što šće njacy požadaš?" Hdyž ke korčmyje
wšindže, zowta, a jě wšo tam, štož při sobi mójese, swoj
wobjed a nječerjěć a da sej za swoje poslednje pjenjě-
ki pot korančka piwa naljěć. Potom čerjěše swoju krunw
dale. Čoptota běše wulka a Jan ločny: "Tej wěcy je wu-
pomhomju," mysleše sobi, "nětko chcu swoju krunw po-
dejć a so mloka napic. Zwjaza ju za suchi štom, a hdyž
žadyn bow njemějese, tak wza k tomu swoju kožanu
čapku; ale hač so tež přocowaše, njenadeji omi kapki